

Intermezzo 1

Starý přítel

„Štůj! Kdo tam?!“ ptal se strážný hrubým hlasem nepřipouštějícím žádné odmlouvání.

Ach ta Sklécie, pomyslel si Ysorin a křikl do zavřených vrat: „Ysorin de Seneca, čaroděj třináctého kruhu Attarmijského císařství. Jdu za tvým pánem.“

„Aha! Pan Elderwell říkal, že vás máme očekávat. Vydržte chvíli, mistře.“

Na Ysorina přelo, proto se těšil na kryté nádvoří. To mu ale zatím nebylo přáno. Zřetelně uslyšel, jak zachrastily klíče. Pak zachrastily ještě hlasitěji, to když upadly na zem. Slyšel, jak strážný zaklel a pak konečně zvuk otevíraného zámku a vrzání dubové brány do Elderwellského hradu.

„Vítejte na Fensteru. Cesta byla dobrá?“ tázal se strážný, aby nějak zamluvil to, že musel host čekat na dešti.

„Cesta byla trochu mokrá, ale jinak ubíhala rychle,“ odvětil Ysorin. „Potřeboval bych ustájit koně a pošlete někoho, ať se na něj podívá. Kulhá už od Vrasova.“

„To je dva dny odtud!“ vyhrkl strážný. „Proč jste ho nevyměnil za jiného?“

Ysorin ho zpražil temným pohledem. Attarmijský plnokrev-

ník, jakým Afarra byl, měl cenu srovnatelnou s menší vesnicí. Ysorin silně pochyboval, že by tu někdo mohl mít podobně dobrého koně. Ve Sklécii byl jediný ušlechtilý rod koní, a to byli královští saffové, a ani ti nedosahovali kvalit attarmijských plnokrevníků.

„Chápu. Seženu mastičkářku z městečka. Podívá se vám na něj,“ řekl strážný, a když viděl, že čaroděj stále není spokojený, dodal: „Možná radši přivedu i kněžku, člověk nikdy neví. A možná vyrazím hned!“

Strážný byl zbrklý člověk, na to jste nepotřebovali být kouzelník, abyste to poznali. Opatrně odvedl koně k ustájení, vrazil otěže do rukou pacholkovi, a aniž by řekl slovo, nebo snad zamkl bránu, vyběhl z kopce do kilometr vzdáleného města.

Snad nebude v té zbroji příliš velkým lákadlem pro blesky, pomyslel si Ysorin, který sledoval oblohu měnící barvu z deštivé šedi na bouřkovou čern. Krom pacholka nebyl poblíž vůbec nikdo, a tak čaroděj pokračoval přes nádvoří k bráně od tvrze sám. Naštěstí byla otevřená a strážce Attarmie se konečně dostal z deště a větru do chladné, ale suché chodby, kde na sebe okamžitě seslal kouzlo. V tu chvíli se zablesklo, což Ysorin neplánoval. *Ale bylo to dobré na efekt,* pomyslel si.

Když vcházel do loveckého salonku, kouzlo už dokončilo svou práci. Ysorin měl suchý šat, učesané vlasy a vůbec na něm nebylo poznat, že byl skoro čtrnáct dní na cestě.

Zdi malého, útulného salónku pokrývaly trofeje z honů, které byly Elderwellovou velkou zálibou. Nejvíc se pyšnil hlavou zimního vlka z Mudgaru, která vyplňovala veškerý prostor nad krbem, v němž vesele praskal oheň. Servírovací stůl stál obtěžkaný demížonem vína tak, aby byl na dosah širokého červeného křesla, na kterém si hověl vikomt Elderwell.

Šlechtic, muž ve středních letech, který ale vypadal na mnohem víc, byl tlustý, jeho hnědé vlasy a vousy dlouho nikdo neupravoval a na zelené vestě měl mastnou kaňku. Vypadal trochu jako Mudgo, ačkoliv byl původem Sklécan.

Když spatřil svého hosta, vyskočil z křesla, aby čaroděje objal: „Ysorine!“ zaburácel a uchopil Attarmijce do medvědího sevření. „To už je let! Nevěřil jsem svým očím, když jsem četl, že přijedeš!“

„Jsem rád, že jsem se po letech dostal na Fernster. Rád tě vidím, příteli,“ řekl mu Ysorin a poplácal ho po zádech, aby ho donutil povolit pevné sevření.

Elderwell ho ještě chvíli mačkal, než ho pustil a nabídl mu druhé křeslo. Ysorin si vděčně sedl. Po dvou dnech, kdy cestoval převážně po svých a koně jen vedl, mu to přišlo vhod. To, že na něm nebyla únava a útrapy cesty vidět, ještě neznamenalo, že on sám je necítil.

„Nebyl jsi tady...“ zamyslel se Elderwell.

„Od smrti Eilly,“ připomněl mu Ysorin.

„Ach, ano. Tragická událost. Ale život jde dál.“

„Říkáš to, ale když se na tebe dívám, moc tomu nevěřím.“

„Po pravdě? Těším se za ní. A asi dělám vše pro to, abych to čekání urychlil. Žiju rychle, tak doufám, že zemřu rychle.“

Ysorin Elderwella znal dlouho a bylo mu líto vidět svého starého přítele takhle se ničit. Když ho opouštěl naposledy, byl to štíhlý upravený šlechtic se spoustou služebnictva. Teď byl Fernster skoro opuštěný a Elderwell vypadal, jak vypadal. Na druhou stranu Ysorin znal Eillu a znal i lásku, kterou k ní Elderwell choval, a byla vpravdě obrovská. Žádné děti mu však nedala, a proto, když zemřela, přestal mít Elderwell pro co žít. Ysorin mu mnohokrát psal a snažil se ho vytáhnout na nějakou výpravu, které za mlada hojně podnikali. Chtěl mu pomoci odreagovat se a snad i zapomenout, ale bylo to marné. Elderwell se rozhodl upít na svém hradě a Ysorin nad ním pomalu lámal hůl. Teď však potřeboval jeho znalosti, které snad ještě stále má.

„Nechtěl jsem to psát do dopisu, ale potřebuji tvou radu,“ řekl mu.

„Tak povídej. Jedná se o nějaký artefakt, že?“

„Našel jsem to před osmi lety v Ekharii. Hluboko v podzemních komplexech pod Dotyky, nejvyšším pohořím Ekharie a možná i celého světa. Bylo to chráněno nějakou temnou energií, kolem běhali pavouci a jiné stvůry, tam bych tě využil, mimochodem.“

„Asi jsem ti tenkrát ani neodpověděl na dopis, viď? Promiň, příteli, ale po odchodu Eilly jsem to dělával. Občas to dělám i teď.“

„Nevadí. Jedná se o malou knihu. Ve tmě zářila a vypadala vážně kouzelně, ale když jsem ji vynesl na povrch, zhasla. Napadlo mě pak, že to možná bylo kouzlo vztahující se k nějakému místu a já si ho jen nevšiml. Byl jsem mladší. Knihu jsem odvezl zpět na Akademii a tam jsem ji založil a zapomněl na ni.“

„Ty že bys to jen tak založil?“ podivil se Ysorinův přítel.

„No právě. Poslouchej. Pak jsem se před dvěma měsíci vrátil z Meraqu, kde jsem si pořídil zajímavý předmět. Sklo, které dokáže měřit energii. Vážně funguje. Jen si musíš dát velký pozor, když ho používáš v Attaře. Kdyby ses zahleděl do krystalů na střeších a věžích, hrozilo by ti oslepnutí. Zkoušel jsem ho ve své pracovně a zadíval jsem se na knihovnu. Na tu knížku, co tam byla založená, no a... podívej se sám.“

Ysorin vytáhl z kapsy róby prasklé energetické sklo.

„Jak říkám, můžeš s tím hledět do krystalů a sklo to vydrží. Zrak ne, ale sklo ano. Zaměření na ekharijský artefakt nevydrželo. Bylo štěstí, že jsem se do něj nekoukal. Jen jsem s ním mával po kanceláři. Příteli, sklo prasklo a spolu s ním prasklo i kouzlo, které nade mnou kniha měla. Teď jsem věděl, že to není jen obyčejná kniha, a to byl právě ten rozdíl. V tu chvíli jsem například zjistil, že text je nečitelný. Po osmi letech, co jsem ji studoval! Předtím mně to bylo jedno! Byl jsem pod vlivem kouzla předmětu, který není magický. A ty víš, co to znamená.“

„Božská relikvie!“ vyhrkl Elderwell a jeho oči se náhle vyjasnily. „Máš ji tady?“

„Nebo relikvie démonů. Ano, přinesl jsem ji,“ řekl Ysorin, vytáhl knihu na světlo a položil ji na stůl.

Elderwell zvedl obočí: „Co to má být?“

„To je právě ono. Ve tmě byla dobře vidět, protože vydává slabou záři, ale na světle je naprosto neviditelná, pokud nevíš, kde ji máš hledat. Další ukázka maskovací síly, kterou je celá chráněná. To se dá ale naštěstí jednoduše zrušit. Elderwelle, kniha je tady,“ řekl Ysorin a poklepal na hnědé desky. V tu chvíli se vikomtovi zjevila před očima ošoupaná malá knížka v hnědých kožených deskách. Tak nenápadná a obyčejná, přesto před pár vteřinami neviditelná.

„To jsou ale kejkle, to ti povím,“ konstatoval a vzal si knížku do ruky. „Je to silný předmět, ať je jakéhokoliv původu.“ Zalis-toval a podíval se pozorně na nečitelné písmo. „Je to rozmaza-né, písmena se hýbou! Skoro jako by ta kniha nechtěla být čte-na.“

„Přesně tak. Lámu si s tím hlavu. Nechci s tím jít před radu čarodějů, dokud nebudu mít jistotu, co to je. A obávám se, že kdyby se ta kniha dostala do rukou inkvizice, ztratí se, aniž bychom zjistili, co vlastně byla zač. Nemám dobrý pocit, když se v mé blízkosti vyskytují věci, kterým ani trochu nerozumím.“

„Ano, to by asi ti vaši inkvizitoři nezvládli,“ řekl Elderwell nepřítomně a stále prohlížel magický artefakt. „Já... tuším, co to je,“ řekl po chvíli.

„Poslouchám.“

„Ale nesmíš si myslet, že jsem blázen.“

„To nebudu, neboj se.“

„Vypráví se legenda. Stará legenda. Legenda ještě z dob, kdy Sklécie byla součástí elfího království.“

„To musí být let.“

„Tisíce,“ souhlasil Elderwell. Jestli byl při příchodu Ysorina opilý, teď dočista vystřízlivěl. „Tehdy se na východě probudilo veliké zlo. Byl to nějaký démon, možná nějaký temný bůh, který povstal z nejčernějších hlubin astrálních sfér či lidských myslí. Obyvatelé Matry s ním bojovali. Dokonce i elfové z Kally byli povoláni. Stvořitelé prý tehdy povolali i zlaté válečníky. Bylo to jedno z jejich posledních tažení. Dokonce se vypráví, že se ke konci války i oni sami zapojili. Draci se bili na bojištích po boku lidí... Přál bych si to vidět... Ale kdo dnes může říci, co je na tom pravdy. Každopádně dnešní Mudgové, místo aby také bojovali po boku elfích králů, utekli na moře a po strastiplné cestě dopluli na Mudgar, kde se usadili.“

„Ano, to si pamatuji. Nevěděl jsem tedy, že utíkali před démonem. Vždy jsem myslel, že je vyhnali jejich otroci, kteří se osvobodili. Dnešní Ekharijci. Oni jim říkají nepřítel, ale historie nás učí, že každý utíká před nějakým nepřítelem, podívej se na Síriřany.“

„Ti museli proskočit branou mezi světy. Mudgům tenkrát stačilo přeplout moře. Nebo si to alespoň mysleli. Ale zpět

k příběhu. Jejich vůdce, jak jistě víš, se jmenoval Garol. Ano, ten Garol, který je dnes mimochodem Mudgarským bohem. Oni věří, že největší válečníci v historii se mohou stát bohy. Jenže zvláštní je, že se to stalo jen dvěma válečníkům. A vlastně Portos byl údajně Mugro, tedy pravděpodobně spíš kouzelník. Takže Garol se stal bohem a o staletí později i Portos se stal bohem. A právě to je ono.

Říká se, že Garol před svou smrtí vzal své válečníky a vrátil se do Ekharie bojovat s nepřítelem. Možná se cítil zahanben a chtěl získat zpět svou čest. Když ale na Matru připluli, sklidili jen posměch, protože nepřítel byl dávno poražen. Jejich otroci, dnešní Ekharijci a Zantyjci, byli povzneseni elfy za jejich udatnost v bitvě proti nepříteli. Naučili se samostatnosti, řemeslům a neměli v úmyslu upadnout znovu do otroctví. Prý spálili Mudgům lodě a zahnali je do hor.“

„Do jakých hor?“

„To toho chceš po mně moc. Je to dávná historie, ale mohly by to být Dotyky, proč ne. Garolovi se tam podařilo ustoupit jen proto, že tu oblast dobře znal ze svého mládí. Přesto tam nakonec všichni Mudgové zemřeli a Garol se pro svou udatnost v poslední bitvě stal bohem. Tolik tvrdí legenda.

A teď se přesuňme o desítky století k současnosti a uvidíme, že shodou okolností Portos také cestoval do Ekharie, kde zemřel a stal se tak bohem. Mezi Mudgy se šeptá o artefaktu, který to umožňuje. Artefaktu, který tu zanechal ten strašlivý démon, o kterém už toho dnes opravdu mnoho nevíme. Možná, že elfové by věděli.“

„Z Kally?“

„Možná ano. Možná ale spíše z Matry. Zůstalo tam několik kmenů, které žijí mezi lidmi.“

Venku se zlověstně zablesklo a následoval hrom. Během Elderwellova vyprávění bouře propukla naplno. Mezi oběma muži panovalo ticho, které po dlouhé chvíli přerušil Ysorin: „Ve světě se teď dějí divné věci. Na Matře se prý objevili temní elfové!“

„Zkus se zeptat jich, v té době všechna elfí království naslouchala vůli draků a spolupracovala. Třeba by o té relikvii věděli více.“

Ysorin ho zpražil kyselým pohledem. Sám nevěřil na temné

elfy a vlastně ani na draky. Popravdě řekl: „Jsou to zatím nepotvrzené zprávy, ale potkal jsem lidi, kteří o tom byli naprosto přesvědčeni a i moje lokační kouzla zachytila něco cizího a mocného. Kromě toho jsou Zantýnie a Ekharie zase ve válce a říká se, že mladý císař Zantýnie to chce tentokrát dotáhnout do konce. Tu i onde hlásí, že viděli draka. Na Mudgaru se prý objevil dávno ztracený klan, který se nyní dožaduje svých práv. V Attaře jsem teď vyšetřoval kluka. Ten na místě vymyslel kouzlo, které fungovalo nad očekávání dobře, což se vlastně od Vpádu nestalo. A aby toho nebylo málo, tak objevím tuhle... tuhle věc, která byla pohřbená v temných chodbách tisíce let.“

„Je divná doba,“ souhlasil Elderwell. „Ačkoliv, moje babička vždycky říkala, že každá doba je divná.“

„To musela být moudrá žena.“

„Ta nejmoudřejší,“ pokývl Elderwell, „kdyby žila, určitě by tě mohla o té knížce poučit víc než já.“

Ysorin se napil z poháru vína a neřekl nic.

„Co budeš s tou věcí dělat?“ zeptal se Elderwell a měl najednou podivné napětí v hlase.

„Nejprve s tím půjdu za radou čarodějů,“ řekl rozvážně Ysorin. „Pravděpodobně se domluvíme předložit tuto záležitost přímo císaři a jeho radě. Chtěl jsem znát tvůj názor, než s tím půjdu ven, ale vidím, že je to tak velké, jak jsem tušil. Příliš velké, než abych to řešil sám.“

„No samozřejmě, že to můžeš vytáhnout na světlo. Nebo je tu pak ještě druhá možnost.“

„Jaká, příteli?“

„Můžeš se vrátit do té temnoty a knihu tam zase schovat.“